

\*  
\* \*

შევიშრობ ცრემლსა, ჭირთ მანელებელს,  
გულსა დავიწვავ დასანაცრებელს,  
და მისსა ფერფლსა, ვითა საკმეველს,  
შევსწირავ სატრფოს, ჩემსა სალოცველს!

მისთ თვალთა ხარობს სამოთხე ჩემი,  
მისი ღიმია შვების მომცემი,  
ჩემი წარმწყმედი, მაცხოვნებელი,  
განმაბრძნობელი, გამხელელებელი!

ვით არ ვადიდო სიტურფის ღმერთა!  
ყოვლნი კეთილნი მან შეიერთა,  
სულსა მოჰბერა ცის ნიჰნი ქვეყნად  
და თავის მკობად ქმნა იგი მგოსნად!

1843 წ.